

[Formanden.]

forslag til lov om ændringer af lov om kommunale ejendomsskatter og forslag til lov om statens husholdningsråd.

I skrivelse af dags dato meddeler landbrugsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om indkøbsforeninger for mindre jordbrugere.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om nedlæggelse af statsbrandforsikringsfonden.*

Statsbrandforsikringsfonden blev oprettet i 1906 ved lov. Formålet var på grundlag af princippet om staten som selvforsikrer at opnå en ensartet ordning af statens brandforsikringsforhold, der på det tidspunkt var særdeles uensartede.

Til fonden henlagdes en kapital på 5 mill. kr., og renten heraf regnedes at kunne dække udgifterne ved indtrædende brand- og eksplosionsskader. Alle statens faste ejendomme og løsøre blev indtegnet i fonden. Senere er dog også andet end egentlig statsejendom indtegnet, f. eks. præstegårdene og en del selvejende institutioner, hvis driftsunderskud dækkes af statskassen.

På grund af den stærke udvidelse af statens virkeområde samt den siden fondens oprettelse skete udvikling i prisniveauet er der sket en stærk forøgelse i den i fonden indførte forsikringssum. Da denne stigning ikke er imødegået ved forøgelse af fondens kapital, er de årlige renter af denne efterhånden langt fra tilstrækkelige til at dække skadeudgifterne. Allerede i 1920 indførtes derfor en lovændring, hvorved de enkelte statsstyrelser kunne pålignes bidrag til fonden af de under dem hørende ejendomme m. v. For at forenkle administrationen blev opkrævningen af disse bidrag imidlertid atter begrænset, ligesom bidragene har måttet beregnes summarisk.

Da jeg mener, at det er i overensstemmelse med god økonomi, at staten fortsat er selvforsikrer for sine bygninger m. v., men på den anden side måtte nære tvivl om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt fortsat at lade denne selvforsikring udøve ved hjælp af en

fond og en dertil knyttet særlig administration, har jeg ladet et embedsmandsudvalg nærmere undersøge dette spørgsmål. Udvalget har nu afgivet betænkning og går ind for, at statsbrandforsikringsfonden nedlægges. Princippet om staten som selvforsikrer foreslås gennemført derved, at retablering af brandskader gøres til et bevillingsanliggende for den enkelte styrelse i lighed med andre spørgsmål om reparation og vedligeholdelse af bygninger, opførelse af nybygninger eller anskaffelse af inventar.

Da størstedelen af brandskaderne erfaringsmæssigt er små skader, vil de fleste af retableringerne kunne foretages af de bevillinger til vedligeholdelse af bygninger eller til anskaffelse af inventar, materiel m. v., som de enkelte styrelser råder over. Hvis skaden er så stor, at den foreliggende bevilling er utilstrækkelig til at dække udgiften, eller hvis der er spørgsmål om genopførelse af en bygning efter totalskade eller lignende omfattende retableringsarbejder, må der søges en særskilt bevilling dertil. Jeg vil anse det for en forbedring, at bevillingsmyndigheden får adgang til at tage stilling til sådanne retableringer af omfattende karakter.

Udgiften til dækning af statens brandskader har i de sidste 10 år andraget gennemsnitligt 3,1 mill. kr. om året, naturligvis med betydelige udsving for de enkelte år. Udgifterne er ikke af en sådan størrelse, at det af den grund er nødvendigt at have en fond som stødpude.

Fondens kapital, der nu kan opgøres til ca. 7 mill. kr., foreslås overført til finansministeriet, der også skal forestå afviklingen af fondens forretninger.

Ved nedlæggelse af statsbrandforsikringsfonden vil kunne opnås en administrativ besparelse, og forslaget må i det hele ses som gennemførelse af en forenklet og mere rationel ordning.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til forslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Jeg skal endvidere for det høje ting fremsætte *forslag til lov om ændring af skatteopkrævningen i Frederiksberg kommune.*

[Finansministeren.]

Frederiksberg kommunalbestyrelse har fremsat ønske om, at opkrævningen af ejendomsskatterne til staten for ejendomme beliggende i kommunen må overgå fra Københavns amtstue til kommunen, således at kommunens grundejere får mulighed for at betale samtlige skatter samme sted.

Ejendomsskatterne til staten opkræves i købstæderne af kommunalbestyrelsen og uden for købstæderne af amtstuerne, der tillige opkræver de amtskommunale ejendomsskatter. Da Frederiksberg kommune ikke har egentlig købstadstatus, opkræves ejendomsskatterne til staten i Frederiksberg kommune derfor ligesom i de københavnske omegnskommuner af amtstuen. Derimod opkræves der ikke således som i omegnskommunerne ejendomsskatter til amtskommunen i Frederiksberg kommune, som altså i så henseende er stillet som købstæderne, og der er derfor ikke administrative vanskeligheder forbundet med den foreslåede nyordning. Ifølge en af Københavns amtstue foretaget beregning anslås amtstuens udgift i forbindelse med ejendomsskatteopkrævningen på Frederiksberg til ca. 20 000 kr. i finansåret 1955-56, medens det opkrævningsvederlag, 1¼ pct. af de opkrævede skatter, der ville være tilfaldet Frederiksberg i kalenderåret 1956, anslås til godt 40 000 kr. Selv om nyordningen således vil medføre en merindtægt for Frederiksberg, anser jeg det for rimeligt at imødekomme kommunalbestyrelsens ønske, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg derfor anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

Lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme afløste den såkaldte oktoberlov, lov nr. 81 af 30. marts 1906 om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte. På baggrund af den betydelige stigning under og umiddelbart efter sidste krig i antallet af smittede med kønssygdomme indførte loven af 4. juni 1947 skærpede regler om smitteopsporingen og

pligten til at underkaste sig lægebehandling.

Loven skulle forelægges til revision i rigsdagssamlingen 1951-52, men da det viste sig, at antallet af smittede med kønssygdomme da var faldet stærkt og endda lå lidt lavere end før krigen, blev revisionen udskudt til folketingsåret 1956-57. Man lagde tillige vægt på, at loven havde virket godt og gnidningsløst, og at det af lægelige grunde ikke fandtes forsvarligt at slække på agtpågivenheden over for kønssygdommene.

I 1956 fandtes sundhedstilstanden med hensyn til disse sygdomme i det væsentlige uforandret, og dertil kom, at der fra et udvalg nedsat af justitsministeriet, den såkaldte prostitutionskommission, forelå en betænkning bl. a. indeholdende en række forslag om hjælp til unge piger, hvis livsførelse i særlig grad indebærer fare for smitte. Man fandt det hensigtsmæssigt at afvente, hvilke foranstaltninger prostitutionskommissionens arbejde ville resultere i, og kønssygdomslovens revision blev derfor udskudt i 3 år.

I de sidste år er antallet af anmeldte tilfælde af kønssygdomme faldet lidt, men der har i den seneste tid på ny været nogen stigning i tallet på disse sygdomme. Der er således stadig grund til at være på vagt mod kønssygdommene, og hertil kommer, at der ikke i indeværende folketingsår kan forventes fremsat lovforslag på grundlag af prostitutionskommissionens betænkning. Det må derfor stadig forekomme hensigtsmæssigt at vente med en almindelig revision af loven.

Derimod er man blevet opmærksom på, at det ved en ændring i 1954 af kønssygdomsloven er blevet pålagt politiet at meddele en person, der er tvangsindlagt på sygehus i henhold til lovens regler, og som har fået afslag på begæring om udskrivning, at han har adgang til at få afslaget prøvet ved domstolene. Det bør retteligt være sygehusets læge, der giver denne meddelelse, da det er ham, der tager stilling til spørgsmålet om udskrivning, og loven foreslås derfor ændret på dette punkt.

Endvidere foreslås det, at der i retssager for overtrædelse af kønssygdomsloven på tiltaltes begæring skal beskikkes ham en forsvarer, hvis der bliver spørgsmål om at